

Eliáš – číslo deset

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Milleritské hnutí bylo v sedmé kapitole Izajáše znázorněno proroctvím o šedesáti pěti letech, které začalo roku 742 př. Kr. Těchto šedesát pět let, jež se odehrála v dějinách Izajáše, představuje šedesát pět let od roku 1798 do roku 1863. Alfa i Omega budou vždy zobrazovat konec spolu s počátkem. Prorocství o šedesáti pěti letech označuje kletbu sedminásobku proti severnímu i jižnímu království Izraele. Prvních sedm časů proti severnímu království začalo roku 723 př. Kr., devatenáct let poté, co Izajáš předložil toto předpovědění králi Achazovi. Posledních sedm časů proti jižnímu království začalo na konci těchto šedesáti pěti let roku 677 př. Kr.

První kletba sedmi časů proti Efrajimovi skončila roku 1798, což byl čas konce, kdy bylo odpečetěno vidění o řece Ulai z osmé a deváté kapitoly Daniele. Prorocky to označilo jak příchod poselství prvního anděla, tak prorocký počátek mileritského hnutí. Poslední kletba sedmi časů proti Judovi skončila roku 1844, což byl příchod poselství třetího anděla. O devatenáct let později, roku 1863, šedesát pět let znázorněných na počátku tohoto prorocství označilo konec mileritského hnutí a počátek laodicejské Církve adventistů sedmého dne. Sedm let před rokem 1863, v roce 1856, začal James White poukazovat na to, že mileritské hnutí přestalo být církví Filadelfie a stalo se církví Laodiceje. Jeho vnuk při psaní životopisu Ellen Whiteové píše o dějinách roku 1856 a o laodicejském poselství.

„Poselství Laodiceji“

„Adventisté zachovávající sobotu zaujali stanovisko, že poselství sedmi sborům ve Zjevení 2 a 3 znázorňují zkušenost křesťanské církve v průběhu staletí. Došli k závěru, že poselství laodicejskému sboru se vztahuje na ty, které nyní nazývali jmennými adventisty, totiž na ty, kdo nepřijali sobotu sedmého dne. V krátkém úvodníku v Review z 9. října položil James White několik podnětných otázek, které uvedl slovy:“

„Znovu se začíná vynořovat otázka: ‚Strážný, co se děje v noci?‘ Prozatím je prostor jen pro několik otázek, položených proto, aby upozornily na předmět, k němuž se vztahují. Doufáme, že úplná odpověď bude brzy podána.“ — Review and Herald, 9. října 1856.

„Z jedenácti otázek, které položil, byla právě šestá ta, která se zaměřila na Laodikejské.“

„6. Nevystihuje stav laodicejských (vlažných, ani studených ani horkých) přiléhavě stav společenství těch, kdo vyznávají poselství třetího anděla? — Tamtéž.“

„Poslední otázka odhaluje tuto věc:“

„11. Je-li toto naším stavem jakožto lidu, máme nějaký skutečný důvod doufat v Boží přízeň, nebudeme-li dbát ‚rady‘ Pravého svědka? Radím ti, abys ode mne koupil zlato přetavené v ohni, abys zbohatl; a bílé roucho, abys byl oděn, a aby se neukázala hanba tvé nahoty; a pomaz

své oči mastí na oči, abys viděl. Já všechny, které miluji, kárám a tresci; rozhorli se tedy a čiň pokání. Hle, stojím u dveří a tluču: uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Tomu, kdo zvítězí, dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu. Zjevení 3,18–21.—Tamtéž.“

„Je zřejmé, že pravda o této záležitosti začínala Jamesi Whiteovi teprve svítat. Následující číslo Review přineslo pod tímto názvem sedmisloupcový výklad o sedmi církvích. Ve svých úvodních poznámkách prohlásil:“

„Musíme souhlasit s některými novodobými vykladači, že těchto sedm církví má být chápáno jako představující sedm stavů křesťanské církve v sedmi časových obdobích, pokrývajících celé období křesťanského věku. — Tamtéž, 16. října 1856.

„Poté se ujal proroctví a pojednal o každém sboru zvlášť. Když dospěl k sedmému, laodicejskému, prohlásil:“

Jak ponižující je pro nás jakožto lid tento smutný popis této církve. A není tento děsivý popis nejdokonalejším obrazem našeho nynějšího stavu? Je; a nebude k ničemu pokoušet se vyhnout síle tohoto pronikavého svědectví laodicejské církvi. Kéž nám Pán pomůže je přijmout a mít z něho užitek.—Tamtéž.

„Poté, co věnoval dva sloupce laodicejské církvi, jeho závěrečné poznámky obsahovaly naléhavou výzvu:“

„Drazí bratři, musíme přemoci svět, tělo i d'ábla, jinak nebudeme mít žádný podíl v království Božím.... Chopte se tohoto díla bezodkladně a ve víře si přivlastněte milostivá zaslíbení daná kajícím se Laodicejským. Povstaňte ve jménu Páně a nechte své světlo zářit ke slávě Jeho blahoslaveného jména.—Tamtéž.

„Odezva z terénu byla elektrizující. G. W. Holt z Ohia napsal 20. října:“

„Ano, skutečně věřím, že my, kteří jsme v třetím poselství s Božími příkázáními a vírou Ježíšovou, jsme církví, jíž je tento jazyk určen; a nemůžeme příliš brzy žádat o zlato vytríbené v ohni a bílé roucho i oční mast, abychom mohli vidět.—Ibid., 6. listopadu 1856.

„Ze severovýchodu zazněl k tomuto tématu nový hlas, hlas Stephena N. Haskella z Princetonu ve státě Massachusetts. Jako adventista zachovávající první den začal kázat ve věku dvaceti let; nyní, o tři roky později, přijal poselství třetího anděla. Jako důkladný znalec Bible se poté, co četl Whiteův stručný úvodní redakční článek uvádějící otázku sedmi církví, rozhodl napsat pro Review obsáhlejší stat’.“

„Předmět, o němž byla řeč, mne již po několik uplynulých měsíců hluboce zajímal.... Již nějaký čas jsem veden k přesvědčení, že poselství Laodicejským náleží nám; tj. těm, kteří věří v poselství třetího anděla, a to z mnoha důvodů, které pokládám za dobré. Uvedu dva.—Ibid.“

„To činí tak, že svým závěrům věnuje dva sloupce. Na závěr prohlásil:

„Pouhá teorie poselství třetího anděla nás nikdy, nikdy nespasí bez svatebního roucha, jímž je spravedlnost svatých. Musíme dovést svatost k dokonalosti v bázni Boží.—Tamtéž.

„Zatímco James White pokračoval ve svých úvodnicích o poselství církvi v Laodiceji, pojmy, které nyní adventisté zachovávající sobotu četli v Review, byly překvapující; avšak při uvážlivém a modlitebním zvažování se ukázalo, že jsou použitelné. Dopisy redakci projevovaly poměrně všeobecný souhlas a naznačovaly, že probíhá oživení. Že toto podnětné poselství nebylo výplodem vzrušení, dosvědčoval první článek ve Svědectví č. 3, vydaném v dubnu 1857, nazvaný Buď horlivý a čiň pokání. Začíná slovy: „Pán mi ve vidění ukázal některé věci týkající se církve v jejím nynějším vlažném stavu, které vám budu vyprávět.“—1T, s. 141. Ellen White zde předložila to, co jí bylo ukázáno o satanových útocích na církev skrze pozemskou prosperitu a majetek.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, svazek 1, 342–344.

Milleritské hnutí začalo prorocky jako církev filadelfská a roku 1856 se stalo církví laodicejskou. O sedm let později toto hnutí skončilo a Církev adventistů sedmého dne začala jako církev laodicejská a jako taková zůstane, dokud nebude vyvržena z úst Páně. Hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc vyšlo z lůna církve laodicejské, právě tak jako milleritské hnutí vyšlo z lůna církve sardské. Hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc je paralelou milleritského hnutí v tom, že první hnutí se změnilo z Filadelfie v Laodiceu a poslední hnutí se mění z Laodiceje ve Filadelfii. Bod přechodu z Filadelfie do Laodiceje v dějinách milleritského hnutí je výslovně označen rokem 1856, a proto i bod přechodu v posledním hnutí musí být označen, neboť Bůh se nikdy nemění. Tento bod přechodu je v jedenácté kapitole Zjevení označen dvěma proroky, kteří jsou zabiti na ulicích.

A když dokončí své svědectví, šelma vystupující z bezedné propasti s nimi povede válku, přemůže je a usmrtí je. A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici velkého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. Zjevení 11,7.8.

Poslední hnutí by zemřelo, pak se postavilo a poté bylo vzkříšeno jako korouhev. Tím by se uvedlo do souladu s republikánským rohem. Republikánský roh vytváří obraz šelmě, a šelma, jejíž obraz vytváří, je popsána v sedmnácté kapitole Zjevení; tato šelma je ztotožněna s pátou hlavou, která utrpěla smrtelnou ránu a která by byla vzkříšena jako osmá hlava. Byla by vzkříšena jako osmá, která byla z těch sedmi.

A ta šelma, která byla a není, je i sama osmým, a je ze sedmi, a jde do zahynutí. Zjevení 17,11.

Republikánský roh by vytvořil obraz oné šelmy, a proto by byl usmrcen a poté vzkříšen. Když byl vzkříšen, stal by se osmou hlavou, která pocházela ze sedmi předchozích hlav. Protestantský roh jede na těžce pozemské šelmě jako republikánský roh a musel by vykazovat tutéž prorockou dynamiku. Přejít od Filadelfie k Laodiceji v milleritském hnutí předobrazuje přechod od Laodiceje k Filadelfii v posledním hnutí.

Když poslední hnutí utrpělo dne 18. července 2020 smrtelnou ránu, zemřelo jako Laodicea. Když, jak je znázorněno v jedenácté kapitole Zjevení, přešlo do Filadelfie, představovalo by osmou církev, totiž tu, která je ze sedmi. Smrt v roce 2020 měla svůj protějšek v republikánském rohu, neboť od času konce v roce 1989 bylo šest prezidentů. Šestý prezident utrpěl smrtelnou ránu, která bude uzdravena v roce 2024. Tato hlava pak bude osmou hlavou Spojených států od času konce v roce 1989, a bude ze sedmi. Oba rohy byly šesté, které se stávají osmými. Tato pravda tvoří velkou

část poselství Zjevení Ježíše Krista, které je rozpečetěno těsně před ukončením doby milosti.

Z tohoto důvodu je důležité mít jasno v dějinách milleritského hnutí, které předobrazuje naše současné dějiny. Sestra Whiteová v roce 1856 potvrdila aplikaci Laodiceje na toto hnutí, jak ji učinil James White, takže nejde o výklad odvozený lidskou logikou. Sedm let předtím, než se Církev adventistů sedmého dne právně spojila s republikánským rohem, byla na základě inspirace označena za laodicejskou církev. To znamená, že v celých dějinách Církve adventistů sedmého dne nebyl ani jediný den, kdy by byla něčím jiným než nahou, chudou, slepou, ubohou a politováníhodnou. Tato prorocká skutečnost poskytuje kontext i oprávnění k tomu, abychom čtyři stupňující se ohavnosti z osmé kapitoly Ezechiele rozpoznali jako čtyři generace adventismu.

Když se k dějinám milleritů přistupuje ze struktury pětadesáti let v Izajáši sedm, je třeba rozpoznat, že prorocství o sedmi časech je prorockým zastřešením, jež pokrývá celé dějiny milleritského hnutí. Roku 1856 se poselství laodicejské církvi stalo přítomnou pravdou pro milleritský adventismus. Tím, kdo předkládá poselství Laodiceji, nebyl James ani Ellen Whiteová, nýbrž Věrný a Pravdivý Svědek.

Andělu církve Laodikejských napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Znam tě skutky, že nejsi ani studený ani horký; kéž bys byl studený anebo horký. A tak, protože jsi vlažný, a nejsi ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Neboť pravíš: Jsem bohatý a zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný i chudý i slepý i nahý. Radím ti, abys ode mne koupil zlato přetavené v ohni, abys zbohatl; a bílé roucho, abys byl oděn a aby se neukázala hanba tvé nahoty; a pomaž své oči mastí na oči, abys viděl. Já všechny, které miluji, kárám a tresci; buď tedy horlivý a čin pokání. Hle, stojím u dveří a tluču; uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Tomu, kdo vítězí, dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl jsem se svým Otcem na jeho trůnu. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3:14–22.

Věrný Svědek ukazuje, že bude-li kdo „slyšet“ Jeho hlas, vejde k němu a bude s ním „večeřet“. Kdyby Laodicea otevřela dveře, Kristus by vstoupil a večeřel by s nimi. Je-li Kristu dovoleno vstoupit, přináší poselství, neboť symbolika jídla představuje přijetí poselství. Poselství lze v obecné rovině označit prostě jako laodicejské poselství, avšak to je povrchní pohled na to, co představuje poselství, které nabízí. Roku 1856 Hiram Edson předložil sérii osmi článků, které obsahovaly prorocké informace rozšiřující porozumění vůbec prvnímu „časovému prorocství“, které andělé Boží vedli Williama Millera rozpoznat a hlásat. V těchto osmi člancích Edson správně určuje šedesát pět let ze sedmé kapitoly Izajáše.

Počátkem Millerova díla bylo objevení sedmi časů a sedm let předtím, než mělo skončit hnutí nazvané podle jeho služby, bylo Milleritskému adventismu nabídnuto hlubší zjevení právě onoho prorocství. Bylo nabídnuto v tomtéž roce, kdy byli z vnuknutí označeni jako Laodicejští. Prorocky o dva tisíce pět set dvacet dnů později, v roce 1863, byl Millerův první objev prorockého času odmítnut. Poselství Laodiceji pro adventní hnutí přišlo v roce 1856 a Pán zaklepal na dveře osmkrát, v osmi člancích, aby zjistil, zda by mohl nalézt vstup. Při zakončení hnutí si Pravý Svědek přál večeřet spolu se svým lidem a hodovat nad úplně prvním poselstvím o čase od počátku hnutí. Jeho lid odmítl jíst a o sedm let, neboli o dva tisíce pět set dvacet prorockých dnů později,

jeho lid zavřel dveře, které byly otevřeny klíčem Davidovým vloženým do ruky Williama Millera. Vrátili se ke starému samařskému proroku, který je nakrmil lží, a tím zpečetili svůj úděl zemřít mezi oslem a lvem.

V roce 1856 se protestantský roh nacházel v krizi údolí vidění, neboť kde není vidění, lid hyne. V roce 1856 se v krizi nacházel také republikánský roh.

Rok 1856 byl poznamenán pokračováním prudkého konfliktu známého jako Krvácející Kansas, kansasko-missourská pohraniční válka. Zápas se vedl o to, zda Kansas vstoupí do Unie jako svobodný stát, nebo jako otrokářský stát. Konflikt zahrnoval násilné střety mezi osadníky podporujícími otroctví a odpůrci otroctví.

Dne 22. května 1856 došlo také v zasedací síni Senátu Spojených států k násilnému incidentu, když kongresman Preston Brooks, zastánce otroctví z Jižní Karolíny, brutálně napadl senátora Charlese Sumnera z Massachusetts svou holí. Sumner pronesl protitrokářský projev nazvaný Zločin proti Kansasu, který Brookse hluboce urazil. Tento incident s napadením holí poukázal na narůstající napětí mezi Severem a Jihem v otázce otroctví.

V roce 1856 byla založena Republikánská strana jako reakce na politické otřesy způsobené zákonem Kansas-Nebraska, přijatým v roce 1854, který vyvolal rostoucí odpor proti šíření otroctví do nových území. První celostátní sjezd strany se konal ve Filadelfii a John C. Fremont byl zvolen jejím prvním prezidentským kandidátem ve volbách roku 1856.

Zákon Kansas–Nebraska uspořádal teritoria Kansas a Nebraska a umožnil osadníkům v těchto teritoriích rozhodnout, zda na svém území povolí otroctví. Tento koncept, známý jako „lidová svrchovanost“, fakticky zrušil Missourský kompromis z roku 1820, který zakazoval otroctví severně od rovnoběžky 36°30' na území Louisiany. Tento zákon měl na otázku otroctví v teritoriích hluboký dopad. Znovu roznítil napětí mezi jednotlivými částmi země, protože otevřel možnost, že se otroctví rozšíří do oblastí, které byly dříve považovány za svobodnou půdu, jako byl Kansas. Přijetí zákona Kansas–Nebraska vedlo k přílivu osadníků podporujících otroctví i osadníků vystupujících proti němu do teritoria Kansas, přičemž každá strana doufala, že ovlivní výsledek hlasování v rámci lidové svrchovanosti. Toto soupeření o ovládnutí teritoria vedlo k násilným střetům a k období bezpráví, známému v roce 1856 jako Krvavý Kansas.

Prezidentské volby roku 1856 byly významnou politickou událostí. Probíhal v nich trojstranný souboj mezi demokratem Jamesem Buchanem, republikánem Johnem C. Fremontem a bývalým prezidentem Millardem Fillmorem z Americké strany. James Buchanan ve volbách zvítězil a stal se 15. prezidentem Spojených států.

Prezidentství Jamese Buchanana je známo především svým selháním při účinném řešení narůstajícího napětí a rozdělení mezi Severem a Jihem, což nakonec vyústilo ve vypuknutí americké občanské války krátce poté, co opustil úřad. Jeho prezidentství je často považováno za jedno z nejméně úspěšných v amerických dějinách, a to v důsledku těchto závažných selhání ve vedení a zvládnutí krize.

Proslulé rozhodnutí ve věci Dred Scott z roku 1857 prohlásilo, že otroci, ať z otročení či svobodní, nejsou občany a nemohou se soudit u federálních soudů. Rovněž prohlásilo, že Kongres nemůže zabránit otroctví na územích Spojených států. Demokrat Buchanan veřejně podpořil prootrokářské rozhodnutí ve věci Dred Scott.

Nejenže prootrokářský postoj demokrata Buchanana umožnil, aby napětí vyústilo v občanskou válku, ale jeho neschopnost řídit ekonomiku země vedla také k panice roku 1857, jež byla jedním z největších hospodářských poklesů v amerických dějinách před velkou hospodářskou krizí. Panika roku 1857 vyústila v těžkou hospodářskou depresi, která trvala několik let. Podniky a banky zanikaly, nezaměstnanost rostla a akciový trh klesal.

Během Buchananova prezidentství zahájily jižní státy svůj proces vystoupení z Unie a odtrhly se v reakci na zvolení republikána Abrahama Lincolna v roce 1860. Buchanan zaujal vůči krizi odtržení pasivní postoj a tvrdil, že federální vládě nepřísluší pravomoc násilně zabránit odtržení. Tento nedostatek rozhodného jednání umožnil, aby hnutí za odtržení nabralo na síle. Jeho nedostatek pevného vůdcovství a neochota podniknout rozhodné kroky k řešení krize odtržení přispěly k přesvědčení Jihu, že může opustit Unii, aniž by čelil vojenskému odporu.

V roce 1860 byl zvolen Abraham Lincoln, první republikánský prezident. Dne 1. ledna 1863 prezident Lincoln podepsal a vydal konečné Prohlášení o emancipaci, v němž prohlásil, že všichni z otročení lidé na území drženém Konfederací mají být osvobozeni. Tento exekutivní výnos měl významný dopad na občanskou válku, neboť proměnil konflikt v zápas nejen za zachování Unie, ale také za ukončení otroctví. Prohlášení o emancipaci neosvobodilo okamžitě všechny z otročené osoby. Vztahovalo se konkrétně na území držené Konfederací, kde měla Unie omezenou pravomoc. Jak síly Unie postupovaly a získávaly kontrolu nad územím Konfederace, bylo prohlášení uváděno v platnost a z otročení lidé v těchto oblastech byli osvobozováni. Prohlášení o emancipaci bylo rozhodujícím krokem k pozdějšímu úplnému zrušení otroctví ve Spojených státech a připravilo cestu k přijetí Třináctého dodatku Ústavy Spojených států, který byl schválen a ratifikován dne 6. prosince 1865.

Republikánský roh od padesátých let 19. století vstoupil do krize otázky otroctví. Dvě hlavní rozdělení v zemi byla představována dvěma hlavními třídami politického smýšlení. Proces oddělování začal v roce 1856, když se skupiny proti otroctví i pro otroctví přesouvaly na území Kansasu ve snaze prosadit své názory na otroctví, právě v té době, kdy byla Filadelfie oddělována od Laodiceje. Demokraté byli pro otroctví a republikáni byli proti otroctví.

V roce 1856 představoval Krvácející Kansas mikrokosmos nadcházející války. V tom roce byl do čela republikánského rohu zvolen demokrat podporující otroctví a jeho neúčinné vedení se stalo symbolem neúčinného prezidentství až do těchto nedávných posledních dnů. Předcházel prvnímu republikánskému prezidentovi, který byl nucen napravit zmatek zanechaný Buchananovým prezidentstvím.

Do roku 1863 vydal republikánský roh nejvýznamnější výkonné nařízení v dějinách zemské šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení. Toto výkonné nařízení se týkalo otroctví. Jeden odstavec prohlášení uvádí: „Že prvního dne ledna léta Páně tisícího osmistého šedesátého třetího budou všechny osoby

držené jako otroci v kterémkoli státě nebo ve vymezené části státu, jehož lid bude tehdy ve vzpouře proti Spojeným státům, tehdy, od té chvíle a navždy svobodné; a výkonná vláda Spojených států, včetně jejích vojenských a námořních orgánů, svobodu takových osob uzná a bude ji zachovávat a neučiní žádný čin ani činy k potlačení takových osob nebo kterékoli z nich v jakémkoli úsilí, které mohou vyvinout pro svou skutečnou svobodu.“ Ačkoli řešení problému otroctví bylo v tomto bodě dějin neúplné, podstata Ústavy je rozpoznána, když Lincoln napsal: „všechny osoby držené jako otroci v kterémkoli státě ... budou tehdy, od té chvíle a navždy svobodné.“

Lincoln se vracel k základní zásadě vyjádřené v Ústavě, která stanoví, že „všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni“. Lincoln se vracel k základním pravdám právě v té době, kdy protestantský roh odmítal své základní proroctví, jímž je proroctví o otroctví. Proto právě v době, kdy republikánský roh vydával ve své historii svůj nejvýznamnější „výkonný příkaz“ týkající se otroctví, učinil protestantský roh ve své prorocké historii nejvýznamnější výkonný příkaz týkající se proroctví o otroctví, znázorněného Mojžíšovou přísahou a kletbou. Republikánský roh se rozhodl vrátit k základům, protestantský roh se rozhodl svůj základ odmítnout a vrátit se k těm, k nimž mu bylo přikázáno, aby se k nim nikdy nevracel.

V roce 1863 byl republikánský roh rozdělen na dva tábory, stejně jako bylo v době Jarobeáma a Rechabeáma rozděleno království starověkého Izraele. V roce 1863 se protestantský roh právně připojil k republikánskému rohu, jak to představují Jarobeámovy dva oltáře v Bét-elu a Danu. Oba rohy se dějinami pohybují navzájem souběžně a dějiny roku 1863 zvláště představují dějiny posledních dnů.

Dějiny milleritského hnutí se v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc opakují, ovšem s několika prorockými výhradami. Jednou z těchto výhrad je, že cílovým publikem v dějinách milleritského hnutí byli nejprve ti, kdo stáli mimo toto hnutí, a teprve poté samo hnutí. V hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc dvě hlasy ze Zjevení osmnáctého identifikují dvě cílové skupiny, avšak tyto cíle jsou v obráceném pořadí oproti dějinám milleritského hnutí. Prvním cílem je Boží lid a druhým hlasem je Boží jiné stádo, které je dosud v Babylóně.

Další prorocká výhrada spočívá v tom, že ačkoli obě dějiny přecházejí z jedné církve do druhé, millerité přešli z Filadelfie do Laodikeje a mocné hnutí třetího anděla přechází z Laodikeje do Filadelfie. Tím je určeno, že millerité přešli od šesté k sedmé církvi a sto čtyřicet čtyři tisíc přechází od sedmé církve k osmé církvi, která je z těch sedmi.

Republikánský roh zahájil svůj pohyb od národa podporujícího otroctví k národu odmítajícímu otroctví v dějinách kolem roku 1863. Krize oné historie ustavila dvě politické strany, které jsou týmiž protivníky i v těchto „posledních dnech“. Právě tak jako byl první republikánský prezident oné historie zavražděn jen několik dní po skončení války, byl i poslední republikánský prezident symbolicky zavražděn a ponechán na ulici jako mrtvý, zatímco se svět radoval. Byl zavražděn ne jen několik dní po skončení občanské války, nýbrž těsně předtím, než začne závěrečná občanská válka.

Prvnímu republikánskému prezidentovi předcházela nejneúčinnější prezident v amerických dějinách a poslednímu republikánskému prezidentovi bude předcházet totéž. Neúčinnost demokratického

prezidenta, který předcházel prvnímu republikánskému prezidentovi, urychlila krizi, jež se rozvinula v občanskou válku, a tatáž neúčinnost se nyní odehrává. Demokratický prezident, který předchází poslednímu republikánskému prezidentovi, řídil ekonomiku takovým způsobem, že to až do onoho času vyústilo v největší hospodářský krach v amerických dějinách. Oba rohy probíhají souběžně až k nedělnímu zákonu. Roku 1863 započala první generace obou rohů a u obou rohů bude čtvrtá a poslední generace obrácena k východu a klanět se slunci.

Poselství Eliášovo je vždy doprovázeno Božími soudy, které potvrzují poselství varování. Společnost světa nyní žije tak, jako žili lidé před potopou. Jedí, pijí a očekávají, že globalističtí techno-giganti vyřeší jakýkoli problém, který by mohl nastat. Boží slovo ukazuje, že svět nyní stojí na pokraji ohromné krize.

„Co je s nocí?“ Rozpoznávám význam těchto poselství? Chápu místo, které zaujímají v závěrečném díle velkého nápravného systému? Jsem natolik obeznámen s „jistým prorockým slovem“, že mohu v událostech, které se kolem mne odehrávají, vidět zřejmý důkaz, že přicházející Král je již přede dveřmi? Uvědomuji si odpovědnost, která na mně spočívá, vzhledem ke světlu, jež mi Bůh dal? Využívám každý talent, který mi byl svěřen jako jeho správci, v dobře zaměřeném úsilí zachraňovat hynoucí? Anebo jsem vlažný a lhostejný, částečně promísený s bezbožným světem, a prostředky i schopnosti, které mi Bůh dal, používám z velké části k uspokojování sebe sama, máje větší péči o své vlastní pohodlí a komfort než o postup jeho díla? Posiluji svým jednáním „přesvědčení, které ve světě nabývá vrchu, že adventisté sedmého dne vydávají nejistý zvuk polnice a kráčejí po cestě světských lidí“?

„Slyšíme kroky přicházejícího Boha, jenž přichází potrestat svět za jeho nepravost. Konec času je nám již velmi blízko. Obyvatelé světa jsou svazováni do snopů, aby byli spáleni. Budete snad svázáni spolu s koukolem? Uvědomujete si, že každým rokem hynou tisíce a tisíce a desetkrát deset tisíc duší, umírajících ve svých hříších? Rány a soudy Boží již konají své dílo a duše spějí do záhuby, protože světlo pravdy neozářilo jejich stezku.“ General Conference Daily Bulletin, 1. dubna 1897.

Duší svou jsem po tobě toužil v noci; ano, duchem svým ve mně tě budu za úsvitu hledat; neboť když jsou tvé soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. Izajáš 26,9.